

## MINTHA ALUL MINDEN TEHER

A legalján kezdeni el.  
Akkor is beszorítani.  
Ha az erő nem viszi fel,  
a körülmény szakítsa ki.

Mintha lennének szárnyai,  
s a között között annyi hely.  
Ha képes kiterjeszteni,  
onnantól csak mozgatni kell.

Mintha alul minden teher.  
S nem is, hogy bizonyítani.  
Csak érezni, hogy van mivel,  
van hol, mikor, hogy valaki.

Mintha miközben emeli,  
vele együtt röpülne el.

---

Tandori Dezső

---

## MÉG EGYSZER RUDY BLOOM

### Egy veréb-öregúr

Tud fogni még a lábaival  
És látni a szemével,  
A kettős értelem mire vall,  
Én látnék egy verébbel?

Vele látok: mit láthatok?  
Minek a változását?  
Amit ő soha el nem hagyott  
– Nem akarta! – a rács-tág

Világot? A Másikat? Épp engem?  
Saláta-fürdőtálat?  
Fürtös kölest? Vagy ott szemben  
A könyveimet, hogy mállnak

A tálaikból kifröcskölt víz  
Cseppjeitől, csepp cseppre...  
Aztán – nincs több ily stílus-íz,  
Vele van eltemetve.

### **Talán: hozzájuk nem tapad**

Talán: hozzájuk nem tapad  
Kétésség, semmi „ember” –  
És mégis ember-társakat  
Éltél meg a verebekkel.

A „verebekkel”. Jó, mert veréb  
Modorok ezek a süvitések,  
Ha kint a csengő szólal épp,  
S Totyi tudja: „ők” hazaértek.

Társas lény – s elmagányosít  
Engem, embert, mifélett.  
Rudy is hallatja szólamait.  
Nem azért, hogy megértsék.

Ne azért, hogy megértsenek.  
Ha kell, a Senkinek írd ezt;  
Ismeretlen Úrnak lebeg  
Hó-visszaként a kért teszt.

### **Az utolsók – vagy egy első?**

Az utolsók maradtak ők,  
Ketten, Rudy Bloom, ha megéri,  
Tizennégy lesz, most ő a „főbb”,  
Totyi élete másfél évnyi.

Megint egy „első”? Mándy-név  
A Totyi. A sztároszta!  
Mándy. Kinek – Aljosa? – kezét  
Díjkiosztón megorozta

Fejem. Kézcsók. Ma már divat  
E szó. De vissza. Rudymért  
Ír-honban imádkoztam, sokat  
Gyalogolva. S íme, megért

Talán ilyet Szent Patrick, a  
Madarak védőatyja,  
Vagy ki tudja, kiknek zrika,  
Hogy a Rudyt ily hosszan hagyja.

Talán Leopold Bloom, kisfia  
Egy évet élt – Rudy Bloom – csak,  
Érzi, van mit pótolnia,  
És nézi Rudyt: „No, nézd csak...”

Nádasdy Ádám

---

## MUTASS KÖZÉPUTAT

*Tandori Dezsőnek*

A nagyot s a kicsit, ha el tudnám  
választani, össze is tudnám kötni őket.  
De hol ezt látom, hol azt: tüt és mozdonyt,  
sejtet és generációt, egyes betűt és ömlő,  
mindent beborító mázsás szöveget.

Ha tudnék hunyorítani, ahogy a festő,  
az arcizmommal távlatot csinálni,  
nem kéne járdaszélen, bosszúsan,  
cekkereimet gondosan letéve  
leragadnom valami lény miatt,  
melengetni a szar kis életét;  
máskor meg dióhéjból alakított,  
fogpiszkáló-árbocú kis hajómmal  
(ha szabad így neveznem ezt a tákolmányt)  
nem kéne rögtön a Nagy Óceán  
borzasztó paplanában hánykolódnom.

De ez van, hol kicsik, hol túl nagyok  
vesznek körül, és én rugalmasan  
arányulok: a nagyok közt kicsi,  
a kicsik közt nagy leszek, nem tudom összekötni  
egyetlen énben a két végletet –  
ahogy egyszemélyben hajolnak a porba  
és néznek büszkén az égő bokorba  
a rozsdamentes, sovány mesterek.